

Fischer (KF):

Jeg vil gerne først takke udenrigsministeren for en omfattende og indholdsrig redegørelse.

Danmarks FN-politik er normalt – og heldigvis – et område, der samler partierne. Sådan bør det også fortsat være. Danmarks rolle i verdensorganisationen er kun virksomhedsfuld, hvis den spilles ud fra bred enighed. Vi ville ikke blive taget alvorligt, hvis vores indsats var vaklende eller udtryk for en siksakkurs afledt af interne danske politiske hensyn. Det gælder også det emne, der er til debat her i dag: international afspænding og nedrustning. Det har Danmark en levende interesse i, først og fremmest for at gavne det afgørende: at bevare freden, men naturligvis også for at spare verden for at anvende fortsat større beløb på militære formål.

Vi er altså enige i de overordnede mål, og vi er enige i, at Danmark skal spille en positiv og aktiv rolle i FN. Vort store økonomiske engagement i FNs bistandsarbejde er udtryk for klar og vedvarende dansk opbakning bag FNs bestræbelser for en bedre verden, præget af mindre nød.

Det konservative folkeparti er selvsagt enig i denne linje, og vi har været det siden starten på det danske FN-medlemskab i 1945.

FN er i dag en af de fire grundpiller i dansk udenrigspolitik, de andre tre er EF, NATO og Norden. Vi havde i starten det håb, at FN kunne betrygge vor sikkerhed, men som bekendt fik verdensorganisationen aldrig det magtapparat, der ville have givet FN et virkeligt afskrækkelsesmoment, og som kunne have beskyttet vort land.

Danmark har altså søgt sin sikkerhed på anden måde gennem medlemskabet af NATO, og det har på overbevisende måde sikret vor frihed og fred i samarbejde med andre demokratiske lande. Samarbejdet betyder naturligvis, at vi ikke kan have to sikkerhedspolitiske holdninger, én i NATO, en anden i FN. Vi må også i FN stå for en sikkerhedspolitisk linje, så vi bevarer tillid og troværdighed hos vore allierede.

Men ud fra dette ståsted har skiftende danske regeringer med held kunnet arbejde for fred og afspænding.

Et væsentligt element i dansk FN-politik har været forholdet til den tredje verden, at

mindre spændingerne i Nord-Syd-forholdet. Vi er i forreste række både i absolutte tal og i særdeleshed i forhold til vor størrelse, når det gælder økonomiske bidrag. Det er et håndgribeligt element for at bedre menneskers vilkår, i sig selv en afspændingspolitisk linje.

Udenrigsministeren har på en detaljeret og fyldestgørende måde redegjort for, hvorledes det på en lang række områder er lykkedes for Danmark at gøre sin indflydelse gældende i vigtige FN-forhandlinger om våbenkontrol og nedrustning. Danmark har kunnet spille en rolle som medforslagsstiller vedrørende konkrete skridt til forbud mod forskellige typer af våben. Jeg synes, der er grund til at fremhæve denne aktive danske indsats.

I forbindelse med bestræbelserne for at bevare freden eller inddæmme konflikter bør det understreges, hvor vigtigt det har været, at Danmark har haft både vilje og evne til at stille militært personel til rådighed i en lang årrække for FNs fredsbevarende styrker rundt om på kloden. Vi har al mulig grund til at være stolte over den imponerende indsats, som disse danske FN-soldater har ydet.

Jeg vil også gerne nævne den store danske aktivitet for at omsætte principperne for FNs verdenserklæring om menneskerettigheder til konkrete resultater for det enkelte menneske. Det arbejde, som udenrigsministeren og den danske FN-mission står midt i nu med hensyn til oprettelse af en stilling i FN som menneskerettighedshøjkommissær for bl.a. at gøre en indsats mod grusom behandling af mennesker, fortjener stor anerkendelse. Netop de mange grusomheder, vi i de seneste ti år har været vidne til rundt om på Jorden, er i sig selv en medvirkende årsag til spændinger mellem landene.

FN har behov for mere effektive midler til at kunne gribe ind til støtte for nødlidende civile i borgerkrige og andre konflikter, hvor hjælp udefra blokeres.

I store konfliktsituationer er FN ofte lammet af supermagtsuenigheden. Den løses næppe i FN. Som Dyvigrapporten påpeger: Øst-Vest-problemet står som sådan ikke på FNs dagsorden. Men vi har vel alle grund til at nære berettiget håb til de kommende møder mellem USAs og Sovjets udenrigsministre. I søndags talte Pravda om, at der var lys for enden af tunnelen; jeg synes ikke, vi skal tage glæden fra Pravda.